

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 24 września 2026 r.

DOOŚ-WDŚI.420.13.2026.PCh.4

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Grand Agro Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego z 23 kwietnia 2026 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r., WOOŚ.420.8.2024.KM.24, zmieniającej decyzję Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r., znak: IGR 7632.D1.2014, o środowiskowych uwarunkowaniach, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a.,

uchyla powyższą decyzję RDOŚ w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r. w całości oraz odmawia zmiany decyzji Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r.

Uzasadnienie

Decyzją z 23 kwietnia 2026 r. RDOŚ w Katowicach, działając na podstawie art. 155 k.p.a. oraz art. 87 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670, ze zm.), dalej u.o.o.ś., po rozpatrzeniu wniosku FEN DWA Sp. z o.o. z 16 stycznia 2024 r., zmienił decyzję Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie jednej elektrowni wiatrowej na działce o nr ewid. 344, o maksymalnej mocy do 2 MW (włącznie), na terenie obrębu geodezyjnego Maków, Gmina Pietrowice Wielkie, powiat raciborski, województwo śląskie pn.: „Turbina wiatrowa MR5”.

23 kwietnia 2026 r. odwołanie od decyzji RDOŚ w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r. wniosła Grand Agro Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego. W odwołaniu fundacja wniosła o uchylenie ww. decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji oraz ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji RDOŚ w Katowicach.

Fundacja we wniesionym odwołaniu podniosła następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 155 k.p.a. w związku z art. 87 u.o.o.ś. poprzez zmianę decyzji wykraczającą poza dopuszczalne ramy prawne, co w konsekwencji doprowadziło do określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji nowego przedsięwzięcia;

2. naruszenie art. 155 k.p.a. w związku z art. 87 u.o.o.ś. poprzez jego błędne zastosowanie w warunkach braku tożsamości sprawy, wynikającego ze zmiany stanu prawnego i środowiskowego, modyfikacji parametrów przedsięwzięcia oraz zmiany kręgu stron postępowania i obszaru oddziaływania inwestycji;
3. naruszenie art. 74 ust. 3a u.o.o.ś. poprzez błędne ustalenie stron postępowania;
4. naruszenie zasady przezorności i prewencji wyrażonych w art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2025 r. poz. 647 ze zm.);
5. naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. poprzez zaniechanie wyczerpującego zebrania materiału dowodowego w sprawie, co uniemożliwiło dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego;
6. oparcie ustaleń faktycznych na wadliwym raporcie, który pozbawiony jest kluczowych analiz, w tym mapy zasięgu hałasu, oceny efektu migotania cienia oraz identyfikacji oddziaływań na przyrodę, zwłaszcza w zakresie ryzyka kolizji ptaków na wysokości 220 m, hałasu niskoczęstotliwościowego, wpływu na zdrowie ludzi oraz analizy oddziaływań skumulowanych.

Pismem z 29 kwietnia 2026 r. fundacja cofnęła złożone przez siebie odwołanie. GDOŚ postanowieniem z 18 lipca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚI.420.13.2026.PCh.1, odmówił uwzględnienia cofnięcia odwołania z 23 kwietnia 2026 r.

Przed wydaniem decyzji, pismem z 22 lipca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚI.420.13.2026.PCh.2, GDOŚ poinformował strony o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z aktami sprawy. FEN DWA Sp. z o.o. pismami z 31 lipca 2026 r. i 14 sierpnia 2026 r. przedstawiła stanowisko w sprawie.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Katowicach.

Decyzja RDOŚ w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r. została doręczona skarżącej 23 kwietnia 2026 r., a termin na wniesienie odwołania upłynął 7 maja 2026 r. Fundacja wniosła odwołanie 23 kwietnia 2026 r., a zatem z zachowaniem terminu określonego w art. 129 § 2 k.p.a. Uprawnienie fundacji do wniesienia odwołania statuuje przepis art. 44 ust. 2 u.o.o.ś.

Organem właściwym do zmiany decyzji, co wynika z art. 155 k.p.a., jest organ, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. W przypadku łącznego spełnienia wskazanych wyżej przesłanek, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie zmiany decyzji dotychczasowej, co wynika z art. 154 § 2 w związku z art. 155 *in fine* k.p.a.

W tej sytuacji zastosowanie ma również art. 87 u.o.o.ś., zgodnie z którym do zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stosuje się odpowiednio przepisy działu V oraz działu VI u.o.o.ś. Przywołany przepis nakazuje również odpowiednie stosowanie przepisu art. 155 k.p.a., z zastrzeżeniem, że zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie

decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na którego decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została przeniesiona.

Właściwość organów do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została uregulowana w art. 75 ust. 1 u.o.o.ś. W dacie złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia organem właściwym w sprawie był właściwy miejscowo wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Na skutek wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961), dalej u.e.w., do u.o.o.ś. dodano art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. r, z którego wynika, że obecnie to regionalny dyrektor ochrony środowiska jest organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku elektrowni wiatrowych. W sytuacji zmiany przepisów prawa materialnego, określających organ właściwy do wydania tej decyzji, właściwym do rozpatrzenia sprawy powinien być organ, który aktualnie jest organem pierwszej instancji w danej sprawie, jeżeli decyzja ostateczna była decyzją wydaną w pierwszej instancji (por. wyrok NSA z 23 lipca 2015 r., sygn. akt: II OSK 3064/13). Opisana sytuacja dotyczy spraw, które wymagają ponownego merytorycznego rozpoznania. Badanie właściwości rzeczowej organu przeprowadzane jest bowiem przez pryzmat przedmiotu sprawy, która ma podlegać rozstrzygnięciu (postanowienie NSA z 28 stycznia 2025 r., sygn. akt: III OW 72/24, postanowienie NSA z 22 maja 2020 r. sygn. akt: II OW 31/20).

Wobec powyższego organem właściwym do rozpatrzenia wniosku FEN DWA Sp. z o.o. z 16 stycznia 2024 r. o zmianę decyzji Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach.

Decyzja Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie jednej turbiny wiatrowej o mocy nominalnej do 2 MW wraz z drogą dojazdową, placem montażowym oraz podziemną linią kablową, planowane do realizacji na działce ewid. nr 344, obręb Maków, gmina Pietrowice Wielkie. Maksymalna wysokość instalacji wynosić będzie ok. 160,5 m. Przedmiotem kwestionowanej decyzji RDOŚ w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r. jest zmiana warunków określonych w decyzji Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r., będąca wynikiem planowanej zmiany parametrów przedsięwzięcia. W wyniku zmiany przedsięwzięcie obejmuje budowę jednej turbiny wiatrowej o mocy nominalnej do 6 MW. Maksymalna wysokość instalacji wynosić będzie do 220 m. Przedsięwzięcie realizowane będzie na działce ewid. nr 41, obręb Maków, w gminie Pietrowice Wielkie. Powyższe zamierzenie inwestycyjne stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś., jako instalacje wykorzystujące do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 5 ww. rozporządzenia, o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m.

Dla przedsięwzięcia objętego decyzją Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. FEN DWA Sp. z o.o. uzyskała pozwolenie na budowę Starosty Raciborskiego z 29 stycznia 2015 r., nr 27.6.2015. Jak wynika ze zgromadzonej dokumentacji, wniosek spółki z 16 stycznia 2024

r. o zmianę decyzji Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. wynika z potrzeby uzyskania zamiennego pozwolenia na budowę zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 553, ze zm.) oraz art. 13 ust. 3a ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. 2024 r. poz. 317). Zatem za zmianą decyzji przemawia słuszny interes strony.

W toku postępowania w sprawie zmiany decyzji organ administracji publicznej jest zobligowany ustalić, czy istnieją przepisy szczególne, które zmianę decyzji czynią niedopuszczalną. W przedmiotowym przypadku analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazuje, że z taką sytuacją mamy do czynienia na gruncie niniejszej sprawy.

GDOŚ, odwołując się do art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś., wskazuje, że przepisy te określają temporalny charakter używania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na potrzeby uzyskania decyzji następczych, tj. decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 u.o.o.ś. W myśl ust. 3 przywołanego artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b. Ponadto złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w pierwszej instancji, stanowisko, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane – art. 72 ust. 4 u.o.o.ś.

Zatem w analizowanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której używanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostało ograniczone terminem. W przypadku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach możliwość jej zmiany determinuje termin wynikający z art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś. Decyzja Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. stała się ostateczna 19 sierpnia 2014 r., a więc termin, o którym mowa w art. 72 ust. 4 u.o.o.ś. upłynął 19 sierpnia 2024 r., a decyzja RDOŚ w Katowicach z 23 kwietnia 2026 r. została wydana po tym terminie.

Biorąc pod uwagę powyższe, jeśli inwestor uzyskał dla przedsięwzięcia decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach i chce wprowadzić istotne zmiany w zakresie inwestycji, ale upłynął termin wskazany w art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś., powinien wystąpić o nową decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.

Wyjaśnić należy, że w opisanych okolicznościach faktycznych i prawnych, tj. w przypadku potrzeby zmiany warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w obliczu upływu terminów wskazanych w art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś., ustawodawca przewidział określoną ścieżkę postępowania. W tak ukształtowanym stanie faktycznym właściwym trybem

postępowania jest wystąpienie z wnioskiem o wydanie nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Kontynuując, wskazane wyżej okoliczności uzasadniają zakwalifikowanie analizowanego przedsięwzięcia zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 2 lub § 3 ust. 3 r.o.o.ś. Opisane zamierzenie inwestycyjne kwalifikuje się bowiem do jednej z powyższych kategorii.

Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 2 r.o.o.ś. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się także przedsięwzięcia polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile zostały one określone; w przypadku gdy jest to druga lub kolejna rozbudowa, przebudowa lub montaż, sumowaniu podlegają parametry tej rozbudowy, przebudowy lub montażu z poprzednimi rozbudowami, przebudowami lub montażami, o ile nie zostały one objęte decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach.

Z kolei zgodnie z § 3 ust. 3 r.o.o.ś. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się także przedsięwzięcia niezwiązane z przebudową, rozbudową lub montażem realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia, powodujące potrzebę zmiany uwarunkowań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Są to przedsięwzięcia, których realizacja wymaga zmiany uwarunkowań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, np. zwiększenie czasu pracy instalacji czy zmiany jej maksymalnej wydajności, które może powodować zmianę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – a co za tym idzie, wynikającą stąd potrzebę zmiany uwarunkowań.

Zauważyć również należy, że przyjęcie koncepcji wnioskodawcy, że mimo upływu relewantnych terminów określonych w art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś., zmiana warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może się odbywać w trybie art. 155 k.p.a. w związku z art. 87 u.o.o.ś., prowadzi do sytuacji, w której § 3 ust. 2 pkt 2 lub § 3 ust. 3 r.o.o.ś. są przepisami zbędnymi. Wskazać tutaj należy na przyjętą zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie sądów administracyjnych dyrektywę zakazującą dokonywania wykładni w taki sposób, że pewne przepisy są zbędne (L. Morawski, *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2010, s. 122 oraz wyrok WSA w Warszawie z 4 października 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1583/17).

Podsumowując, niezależnie od tego, do którego z punktów – § 3 ust. 2 pkt 2 lub § 3 ust. 3 r.o.o.ś. przedsięwzięcie zostałoby zakwalifikowane, nie ulega wątpliwości, że w obliczu upływu terminów określonych w art. 72 ust. 3 i 4 u.o.o.ś., charakter zmian, o które wnioskuje inwestor, posiada cechy przedsięwzięcia wymienionego w r.o.o.ś. i należałoby je zakwalifikować jako nowe przedsięwzięcie.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a. organ odwoławczy uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy. Tego rodzaju sytuacja ma miejsce wówczas, gdy zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa – to znaczy niezgodna z przepisami prawa lub niecelowa. Organ administracji w pierwszej części rozstrzygnięcia

określa zakres tego uchylenia (w całości lub w części), zaś w drugiej – rozstrzyga sprawę co do jej istoty (por. A. Gołęba [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, wyd. II, red. H. Knysiak-Sudyka, Warszawa 2019, LEX, komentarz do art. 138, teza 3).

Podkreślić raz jeszcze należy, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach charakteryzującą czasowe ograniczenia, co do okresu w którym można się nią posłużyć w celu uzyskania kolejnych decyzji inwestycyjnych. Wobec powyższego w ocenie GDOŚ upływ terminów określonych w art. 72 ust 3 i 4 u.o.o.ś czyni zmianę decyzji Wójta Gminy Pietrowice Wielkie z 21 lipca 2014 r. na podstawie art. 155 k.p.a. w związku z art. 87 u.o.o.ś. niedopuszczalną.

W świetle powyższych okoliczności zarzuty skarżącej nie miały wpływu na sposób rozstrzygnięcia sprawy, w związku z tym GDOŚ nie odniósł się merytorycznie do przedstawionych w odwołaniu zarzutów.

Wobec powyższego GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. Grand Agro Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego; adres do e-Doręczeń: AE:PL-47968-32702-TCBJB-15
2. FEN DWA Sp. z o.o.; adres do e-Doręczeń: AE:PL-89410-68115-BVHBB-29
3. Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna w Makowie, ul. Spółdzielcza 1, 47-494 Maków
4. Gmina Pietrowice Wielkie; adres do e-Doręczeń: AE:PL-63597-86156-DCTVA-28

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach